

No, glede tega, kaj »človeško dostojanstvo« pravzaprav pomeni ali naj bi pomenilo, obstaja prav toliko pogledov, kolikor je civiliziranih ali izobraženih ljudi. Primitivna ljudstva in surovi, zanemarjeni ljudje tako nimajo nobene predstave o tem, kaj naj bi pomenilo ime »človek«, in kako naj bi ga postali vredni.

Samo tam, kjer je človek naravno, moralno vzgojen in izobražen, lahko nekdo pričakuje, da bo naletel na resnično dostojanstvo človeka, ki pa se vendarle mora razlikovati glede na izobrazbo ter njegov življenjski poklic.

Vendar pa vse te običajne in prevladujoče predstave o pojmu »človeško dostojanstvo« niso vzrok temu, zakaj vam želim razložiti, kaj pravzaprav je človeško dostojanstvo. Želim vam le pomagati povezati Moj resnični nauk s praktičnim življenjem, da bi tako kot bitje, postavljeno med dva svetova, postali vredni, da hkrati duhovno in duševno ustrezate veliki stvariteljski zamisli vašega nebeškega Očeta. Čeprav ste že toliko prejeli od Mene, tudi vi še nimate prave predstave, kaj »človeško dostojanstvo« pravzaprav pomeni, ker še preveč dobro vidite pri drugih, kako si bržkone lastijo ta naziv, hkrati pa ga skušajo spreobračati in tolmačiti v skladu s svojimi željami in poželenji, da bi vsakdo lahko bil dostojanstven človek po svojih poželenjih in na svoj način!

Z namenom, da bi bolje razumeli človeško dostojanstvo in bi lažje dojeli sledeče, bomo najprej začeli s pojmom te besede, jo izpeljali iz korenin njenega izvora, nato določili njen resnični pomen in vrednost, kako naj bi jo uporabljali in kako sem si jo Jaz zamislil.

(Opomba prevajalca: V nadaljnjem tekstu se srečamo z igro besed, ki se lahko izvede le v nemškem jeziku, ki pa ima v slovenskem jeziku le malo ali nobenega pomena. Torej so podani pojmi za proučevanje obeh pomenov. Poleg tega »dostojanstvo«, je uporabljen pojem »vreden«, ki je nemškega izvora, da bi se na nek način olajšalo razumevanje.)

Glejte beseda »Wurde« (dostojanstvo, vreden) izhaja iz »Werden« (postati), in beseda »Werden« je pravzaprav beseda iz stvariteljske misli, ki je kot osnova Mojega Bitja bila podeljena celotnemu vidnemu svetu. Kajti brez »Werden« (postati) ne bi bilo niti sonca niti planeta, niti velikega materialnega niti duhovnega kraljestva, ker sem celotno večnost zgolj z izgovorjenim »Es werde!« (Bodi) oživil za blaženost ustvarjenih bitij, in za blaženost Mojega lastnega Jaza, ki je poosebljena ljubezen. Vendar pa naj bi ta izraz »ljubezen«, pomenil le storiti in delati vse za druge, in najti svojo blaženost, svojo lastno srečo v razumevanju in izpopolnjevanju drugih.

Z izgovorjenim »Es werde!« (Bodi) pa je bil dan tudi zakon in pot, kaj naj vsak duhovni ali duševni proizvod bo, ali stopnja popolnosti za katero je bil določen, kjer so utelešeni duhovi ujeti v materialnem svetu, seveda morali prehoditi drugačno pot od Mojih svobodnih množic duhov Mojega neskončnega duhovnega sveta v njihovem samozavedanju.

No, z »Werde« (bodi) je seveda prišlo tudi do vprašanja, ali so osvobojeni duhovi in še posebno tisti, ki so bili prepuščeni sami sebi, resnično postali to, za kar so bili

namenjeni, z drugimi besedami, ali so vedeli, kakšen je bil v zvezi z njimi Moj namen.

Z besedo »Wurde« (postati) je nastalo stanje, ki je, če je ustrezalo Mojemu namenu, ustrezalo nazivu »Wurde« (dostojanstvo) ali »wurdig« (vreden) tako, ko vi v svojem svetu podelite »Wurde« (dostojanstvo, položaj, naziv) ali ga imenujete »wurdig« (vreden), tistemu, ki je zaslužil ta položaj ali oceno, da je vreden, zaradi svojih lastnosti kot duhoven človek (to je tisti, ki je v skladu s predstavo o njegovem položaju).

Kar torej označujete kot »Wurde« (dostojanstvo, položaj, naziv) pravzaprav izraža, da ima tista oseba, ki zavzema omenjeni položaj ali zasluži, da se imenuje »wurdig« (vreden), vse tiste lastnosti, ki človeka kot duhovno bitje požlahtnijo oziroma poplemenitijo in naj bi ga označevale kot nekaj boljšega od tistega, kar so lahko dosegli ostali njegovi bratje.

Prav to, pri vas splošno veljavno predstavo o dostojanstvu, imam glede bitij, ki sem jih ustvaril Jaz, tudi sam, le v drugačnem merilu.

Ko sem na vaši zemlji ustvaril prvega človeka, sem ga ustoličil oziroma imenoval tako, kot vi višjemu uradniku podelite neko čast, v tem ko sem mu dodelil moč, da mnogočemu vlada in da je bolj vzvišen kot vsa ostala ustvarjena bitja na zemlji. S pomočjo njegovih duhovnih lastnosti, ki jih ima kot Moj potomec, sem mu dodelil polnomočje, da je ta, za kar sem ga pravzaprav želel narediti, se pravi, »da postane gospodar zemlje«! Tako naj bi svoje lastnosti uporabljal v svoje lastno dobro in v korist celotnega sveta okoli njega.

Da pa bi tudi svoje lastno dostojanstvo dojel šele na način, kot Jaz želim, da ga dojame, sem mu dal svobodo ter ga pustil uporabljati vsa vanj položena nagnjenja, bodisi za dobro ali za slabo. S tem sem ga želel pripraviti, da bi šele tako spoznal, da dostojanstvo, ki sem mu ga Jaz predal, sestoji edino v tem, da on kot svobodno, neodvisno delujoče bitje, ne pa kot stroj, spozna, kako lahko uravnava svoje značajske lastnosti, nagone in želje, in da lahko edino z nadzorom svojih poželenj doseže duhovno dostojanstvo. Jaz sem mu dal vsa sredstva, da bi dosegel vse to in postal vreden vmesni člen med zvezanim in popolnoma svobodnim duhovnim svetom.

Kličem mu »Werde« (bodi) in postal je – toda kaj? To lahko sedaj vidite vsepovsod; žal ne to, za kar sem ga Jaz poklical, kajti namesto svobodnega gospodarja je postal suženj svojih poželenj ter je tako, v nasprotju s svojim pozivom, osramotil in zlorabil samega sebe in naravo, ki ga obkroža. Od tod vse nezdrave razmere, ki sedaj duhovno in materialno preganjajo človeka z vsakovrstnimi nesrečami in trpljenjem. Kajti v nasprotju s svojo višjo usodo, namesto da bi se naredil vrednega Mene, je

človek zapustil pravo pot, postal je »unwürdig« (nevreden), da se imenuje »človek«, v katerega sem nekoč vdahnil Moj duhovni dih, želeč, da bi ga zaznamoval kot otroka Mojega velikega duhovnega kraljestva. To veliko duhovno kraljestvo lahko sedaj doseže samo po velikih ovinkih, bojujoč se z vsakovrstnim zlom in trpljenjem.

Potem, ko je človeštvo s svojo domnevno znanostjo in učenostjo prispelo do točke, kjer razume to besedo »dostojanstvo človeka« v svojo lastno korist, kjer je poudarjanje samega sebe, kot nasprotni pol Moje ljubezni in ljubezni na splošno, postalo na splošno glavni konjiček sedaj živečega človeštva, pa se s tem norim obnašanjem mera zmot na vaši strani in prav tako tudi mera Moje potrpežljivosti pričenja približevati koncu. In tako vam je ponovno dana prav ta beseda, da bi pred splošnim propadom rešila še marsikaterega človeka, da ne bi popolnoma izgubil svojega dostojanstva, svojega edinega deleža v duhovnem svetu!

Resnično, ta in ostale Moje besede, ki sem vam jih do sedaj poslal po Svojih pisarjih, so dostopne šele redkim; toda potrpite! Nadloge človeškega življenja bodo kmalu pripeljale tega ali onega v vaš tabor, da bo zavil k vam in vas, ko bo zaman poskusil že vse, prosil:

»Priatelji in bratje! Ali nimate nič tolažbe, nobenega okrepčila za mojo bolno dušo? Čutim, da sem izgubil dostojanstvo človeka, poteptal sem ga in sedaj, ko zahtevam tolažbo in mir pred vsemi slepili, ki so mi jih hvalili kot modrost, kot verske dogme, sedaj se vsi izkazujejo za nedostopne, za netrdne. Celoten sanjski svet razumskega, logičnega navideznega znanja izhlapeva kakor meglena tvorba. Povrnite mi dostojanstvo duhovnega človeka, da se bom počutil kot pravi človek, kot duhovno bitje, ki se potem, ko je nekoč izšlo iz rok ljubečega Stvarnika, želi sedaj znova, Njega vreden, vrniti k Njemu!«

Takrat, Moji otroci, bodo besede, ki vam jih zdaj dajem med sedaj živečimi, prinesle okrepčilo in tolažbo žejnemu, ga prisilile h klicu z obrazom obrnjenim k nebesom:

»Kaj sem jaz, O Gospod, da se me ti spominjaš?« To je namen tega, da se vam in vsem iščočim ponovno čisto in jasno pokaže »dostojanstvo človeka« tako, da bi iskalec, grešnik, dvomljivec lahko spoznal, kako daleč se je od njega oddaljil in kje mora iskati načine, s katerimi lahko povrne izgubljeni Raj.

Kajti vedite: Ko je Adam deloval v nasprotju z Mojo zapovedjo, je izgubil svoj Raj, to pomeni, da je izgubil zavest o svojem duhovnem dostojanstvu. Prav ta izguba je njegove potomce vse do današnjega dne pahnila v kaos napačnih predstav, nazorov, ter pogledov na življenje in svet, vsi ti pa niso nič drugega kot večno stremljenje k ponovni pridobitvi duhovnega dostojanstva, ki človeka povzdigne daleč nad vse materialno, vse čutno. Dopusti mu pogled daleč preko opustošenih in razdejanih

ruševin z gotovostjo v drugi (dober) svet, kjer bodo vse te zadrege, ki navsezadnje vendarle zadevajo samo fizično blagostanje človeka, popolnoma izginile; kjer je jasno in preprosto razumljivo, da je njihovo dopuščanje le sredstvo, ki vodi k cilju, da ponovno povzdignejo človeka, ki je pogreznjen v materialno, k duhovnemu svetovljanu, kakršnega sem ga nekoč Jaz ustvaril, in kar mora znova postati, ne glede na to, koliko kozolcev mora za to preobrniti. Razlikuje se samo čas, a končni cilj ostaja enak. Kar se je iz Mene porodilo, se mora ponovno vrniti k Meni, kajti bilo je Moje in mora to ponovno postati.

Sedaj, ko sem vam z nekaj besedami pokazal, kaj je »dostojanstvo«, kako sem vam ga Jaz dal in kako ga vi ljudje zlorabljate, vam moram tudi dokazati ter vam nedvomno in dokončno nazorno pokazati, kaj, v soglasju z Mojo zamislijo, človeško dostojanstvo resnično pomeni, da boste tudi vi dobili jasno predstavo o tem, kaj sem vam dal in kaj lahko od vas zahtevam nazaj, da bi lahko ustrezali Mojim željam.

Sedaj glejte, Moji otroci! Človeško dostojanstvo ni pravzaprav nič drugega, kakor nenehno delovanje, razmišljanje in hotenje skladno z Mojimi zakoni ljubezni!

Jaz, kot izraz in kot posebljena »LJUBEZEN«, sem vas ustvaril iz ljubezni, in tako morate vi, ustvarjeni, stremeti k temu, da bi postali – kolikor je to mogoče – podobni temu Stvarniku, ki je v vas položil iskro ljubezni.

To je dejanski osnovni pojem ljubezni, o dostojanstvu človeka, ki z brzdanjem svojih poželenj jeze, sovraštva ali maščevanja, deluje, trpi in čuti vse samo iz ljubezni, samo za druge.

Na ta način je materialni, fizični človek s svojimi človeškimi potrebami posvečen, poduhovljen z vzvišenim žarom Božanske ljubezni, bolj vreden svojega dejanskega izvora ter bolj zmožen razumeti svojega Stvarnika in se Mu približati.

Potetakem človeško dostojanstvo obstaja edino v podrejanju vsega nežlahtnega, bodisi v mislih, besedah ali dejanju! Le tako je človek vzvišen nad živaljo, ki vendar ima mnogo skupnih lastnosti s človekom, le uporaba prav teh lastnosti v bolj plemenite namene, s požlahtnenjem tudi najbolj grobih čutnih poželenj, dajajoč mu plemenitejše obnašanje, višje vzpodbude, to oplemeniti človeka in mu povrne njegovo podedovano dostojanstvo, s čimer postane državljani duhovnega kraljestva, ki bo nekega dne njegovo stalno prebivališče.

Človeka ne oplemeniti običajno izpolnjevanje družbenih pravil in državnih zakonov. Niti najmanj! Človeka oplemeniti njegova lastna zavest, ko se zaveda, da je storil vse iz le najbolj plemenitega, najbolj vzvišenega motiva, da je storil vse iz ljubezni do svojega Stvarnika in iz ljubezni do soustvarjenih bitij.

Vrednosti ne določajo dejanja, temveč »zakaj« se je dejanje izvedlo! Človek bržkone vidi dejanje, a vzgib je poznan le dvema – Meni in delujočemu, kjer Jaz

predstavljam njegovo odobravajočo ali neodobrovajočo vest.

Kaj je »grizenje vesti«, če ne nelagodje ob delovanju, ki nasprotuje duhovnemu dostojanstvu posameznika? Potemtakem, kadarkoli nekaj naredite, kadarkoli vas popadejo misli, bodite pozorni, da vas ne onečastijo. Kajti vsakdo nosi v sebi svojo knjigo življenja, in na koncu svojega zemeljskega življenja, bo lahko v eni podobi uzrl, kakšno fiziognomijo oziroma značilno podobo bo prevzel njegov duhovni človek ob njegovi smrti. Odsev posvetno živečega življenja, bo izraz oblačila duše, kjer bo vsota vseh misli, želja in poželenj, duhovnega človeka razkrivala drugim duhovom takšnega, kakršen je bil po duhovni in po telesni obliki.

Samo po sebi se razume, da mora takšna oblika najbolj plemenite človeške podobe imeti na milijone stopenj, vse do iznakaženosti. Vsak si oblikuje svoj obraz glede na način, kako je živel; bolj kot je živel v skladu s svojim dostojanstvom, čistejše bodo zunanje oblike duše izražale notranje Duhovno! Res je, da lahko nekateri ljudje, čeprav ne vsi, jasno razberejo, kakšne vrste duša je skrita v tem ali onem telesu, dasiravno je v človeškem telesu možno še vedno toliko prevar, kar pa na drugem svetu odpade.

Zaradi tega vam Jaz pošiljam te besede in vam kličem: Živite tako, do boste vredni samega sebe! Ne pretvarjajte se in se kažite tudi drugim kot takšni ljudje, kakršnega sem Jaz nekoč ustvaril prvega, kot ljudje, ki nosijo v sebi iskro neumrljivega duha in ki so prav z vsemi prejšnjimi dogodki, kot je celo Moje učlovečenje, bili določeni in ustvarjeni za tako velike namene!

Ne blatite vašega dostojanstva, bodite strogi z vašim miselnim svetom; to je namreč prvi zapeljevalec, ki vas zlahka vodi preko mosta dostojnosti, od plemenitega k neplemenitemu.

Človeško dostojanstvo je vaša edina svetinja; z njo postanete vse, brez nje se pogreznete nazaj v živalski svet, postanete materialna bitja kot živali, ki niso vredna ene samcete Božanske iskre in se pravzaprav pogreznete nižje od živali. Kajti kadarkoli žival stori dejanja, ki so v vaših očeh kruta in zahrbtna, le-teh ne zna soditi, ker so del njenega značaja. Toda človek se pogrezne nižje od živali prav zato, ker ima sposobnost sojenja, ker lahko pazljivo pretehta svoja dejanja in misli in se dobro zaveda dejstva, da bi moral delovati popolnoma drugače, vendar pa še vedno deluje nasprotno, ker to ugaja njegovemu čutnemu in ne Božanskemu značaju.

Človeško dostojanstvo je paladij (svetinja oziroma varuh), ki naj se posvečuje, in v tej čistosti leži spokoj in uteha ob vsakovrstnih nesrečah; kajti ta paladij vodi v zaupanje v vodečo Očetovsko roko, ki, čeprav navidezno kaznuje, vendarle želi zgolj poboljšati iz ljubezni.

To človeško dostojanstvo prav tako obrača ljudi v angele, kakor jih njegova izguba

preoblikuje v hudiče v človeški podobi.

Če to tako pogostokrat napačno razumljeno »dostojanstvo« ne bi bilo pravi osnovni steber in načelo vseh misli in dejanj, vam ne bi bilo potrebno podrobno pojasnjevati, da morate biti malo bolj strogo pozorni sami nase, ter s tem prepoznavate vsako uro in vsakodnevno, kako pogosto z mislimi, besedami in dejanji grešite prav proti temu dostojanstvu.

Nečiste misli gredo mimo vaših soljudi sicer neopaženo in neslišno, vendar pa obtičijo na vašem duševnem človeku. Tamkaj bodo nekega dne drugi z grozo prebirali, koliko dostojanstvenikov vašega sveta ne poseduje niti iskre človeškega dostojanstva več, ki sem jim jo Jaz na njihovo življensko pot dal kot Mojo podobo.

Potemtakem pustite, naj ti ugledneži uredijo svoje stvari sami s seboj; tudi oni bodo soočeni z razmerami, če ne na tem, pa zagotovo na drugem svetu, ko bodo bitja s strahom in grozo bežala drugo pred drugim, medtem ko so bila tukaj prijateljsko povezana.

To razočaranje bo prišlo, čeprav pozno, a za nevredne še vedno prezgodaj. Torej ohranite svoj miselni svet neomadeževan! Dopustite, da vaše človeško dostojanstvo tam sveti kot čisti plamen ljubezni, strpnosti in spoštovanja, in boste, čeprav vas bližnji ne bodo razumeli, že tukaj na zemlji uživali nebesa, ki bodo tukaj samo bežna, toda tam trajno v in okoli vas!

Glejte, Moji otroci, če ne bi vedel, kaj med vašim zemeljskim popotovanjem še čaka na vas, vam to človeško dostojanstvo ne bi polagal na srce. A dober zdravnik zna že, ko opazuje simptome oziroma znake bolezni, tako predpisati varnostne ukrepe, da bi, če bi se bolezen pojavila, lahko le-to preprečil.

To velja tudi Zame. Kmalu se bodo kopičile nesreča za nesrečo. Ta postopek vrenja in ločitve se mora pomakniti h koncu. Duhovni zrak vaše zemeljske oble je, kot pogosto tudi materialno ozračje, napolnjen s težkimi nevihtnimi soparami. Izbruh mora slediti, in prav zaradi tega vam svetujem:

Zatecite se k Meni! Ne oskrnite svojega človeškega dostojanstva. Edino na ta način zaupate Vame in ne vase ter lahko kljubujete vsem viharjem. Kajti to duhovno dostojanstvo vas povzdigne nad običajno življenje, vam dopušča, da vidite vse še tako velike nesreče v drugačni luči in napolni vaša srca z zaupanjem in vero v vašega Očeta v nebesih, ki mora sedaj, ko je večina človeštva že dolgo tega izgubila svoje dostojanstvo, dovoliti takšne načine, da bi z bedo in pomanjkanjem dosegel, kar je bilo nedosegljivo s prijaznostjo!

Dostojanstvo človeka ali duhovna zavest: »Jaz nisem od tega sveta, temveč od nekega drugega, boljšega in večnega sveta,« povzdiguje človeka, čeprav mora trpeti v splošnih slabih razmerah, daleč nad ta zemeljski svet in je podoben tistemu, ki

stoječ na visoki gori, gleda z mirnostjo in ravnodušnostjo na vrvež pod njim in se veseli večjega, širokega in lepega pogleda. Tedaj se mu bržkone pogosto utrne misel:

»O, zakaj so ti ljudje tako slepi! Tam spodaj v blatu njihovih najnižkotnejših poželenj, zaradi zemeljskih stvari pozabljajo na tisto, kar je bistveno, kar naj bi v resnici bili! O, če bi imeli pogum, če bi si upali splezati sem k Meni, kako neumno, kako trapasto smešno bi se jim zdelo vse, kar se jim sedaj zdi tako pomembno, tako neophodno potrebno. Kako bi se zgrozili ob misli, da so si vse, za kar so verjeli, da so si priborili, zgolj kupili z izgubo svoje edine dobrine, z izgubo duhovnega človeškega dostojanstva!«

Tako bo razmišljal marsikdo, ki se je izkopal iz blata in umazanije najnižjih poželenj in si je ponovno pridobil svoje dostojanstvo. Tako razmišljate tudi vi, ki vas že dalj časa obsipavam z besedami milosti in svetlobe, da bi, zavedajoč se vašega človeškega dostojanstva, lahko uživali v vzvišenem položaju, na katerega sem vas Jaz postavil, in si, vedno spominjajoč se svojega lastnega dostojanstva, prizadevali postati vredni imena, s katerim vas tako pogostokrat kličem, namreč Moji ljubi otroci!

Ta Očetovski klic je namenjen le tistim, ki znajo ohraniti svoje človeško dostojanstvo; z njegovo ohranitvijo tudi vedno bolj in bolj pridobivajo dostojanstvo, da postanejo Moji otroci, kar sem tudi hotel, da postane prvi človek, ko je bil ustvarjen, vendar na žalost to ni postal!

Bodite strogi! »Bedite in molite, da ne padete v skušnjavo«, tako sem nekoč zaklical Mojim učencem. V tistem času sem bržkone vedel zakaj, in sedaj vam ponovno pravim: Bedite in molite, da se nikoli ne boste razvrednotili in boste vedno ostali zvesti temu, kar lahko s tolikimi Mojimi besedami zlahka doženete, namreč, da se človeško dostojanstvo lahko pridobi, učvrsti in obdrži edinole s plemenitostjo duše. Brez njega je vso branje in moljenje brez koristi! Notranji človek Mi mora biti podoben, potem bo njegova zunanja podoba nekoč ustrezala njegovi duhovni okolici v onostranstvu. In tako si prizadevajte, da boste na drugi svet prišli obdarjeni z duhovno - duševnim obličjem. Bolje, da se to pripravi že tukaj, kot da bi ga skušali trudoma pridobiti šele tam. Semkaj sodi »dostojanstvo človeka«, tam pa je »dostojanstvo duha« neka druga stopnja, kateri človeško dostojanstvo služi kot osnova in katerega se brez slednjega ne da doseči!

Pripravljam vas, da v tem kratkem zemeljskem življenju dosežete to, kar je tam mnogo težje doseči. Zatorej upoštevajte Moje besede, prihajajoče od vašega Očeta, ki vas želi napraviti Njega vredne. Vendar pa tega ne morete doseči, dokler ne postanete vredni samih sebe!

To morate upoštevati vi in vsi prihodnji žejni in lačni, ki poskušajo pri vas pridobiti nazaj tisto, kar so zavedno ali nezavedno pogosto lahkomišno zapravili, namreč svoje lastno dostojanstvo, kot edino oporo sredi življenja. Med vsakovrstnimi boji in odrekanjem, kot sidro vere, upanja in ljubezni! Amen.

[Gottfried Mayerhoffer](#)